

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Jarmilou Ďáskovou v právní věci žalobce **N. V. T.**, nar., státní příslušnost t.č. bytem, adresa pro doručování, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky se sídlem 170 34 Praha 7, poštovní schránka 21 OAM, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 15.10.2012, č.j.

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 15.10.2012 výše uvedeného č.j. byla zamítnuta žádost žalobce o mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14 a) a § 14 b), zákona č. 325/1995 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů tak, že mezinárodní ochrana žalobci nebyla udělena. Svoje rozhodnutí žalovaný opřel o skutečnosti, že žalobce nesplnil zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14 a) zákona o azylu a proto mu tedy ochrana nemůže být udělena. Žalovaný správní orgán rozhodující věci hodnotil podle skutečností, které žalobce uvedl ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR ze dne 25.9.2012. Uvedl, že je státním příslušníkem (dále jen) a nevyznává žádné náboženství. Je svobodný, ve žije jeho rodiče. Žalobce je vyučen v oboru strojírenství – svářeč, také byl rolníkem a v ČR podnikal a pracoval v masokombinátu. Nemá členem žádné politické strany nebo organizace. Vlast opustil v červnu 2008, jelikož slyšel, že v ČR potřebují hodně pracovníků, proto si přes personální agenturu vyřídil pracovní povolení a přijel do ČR. O udělení mezinárodní

ochrany požádal z toho důvodu, že mu zůstal ve velký dluh asi 6.000 USD, peníze si půjčil na vyřízení cesty do ČR. Má strach, že nebude moci peníze vrátit, proto bude mít potíže s věřiteli. Chce zde zůstat a mít možnost pracovat. V ČR je již dlouho, do vlasti se vrátit nechce, nemá rád tamější režim, hlavně komunistickou stranu. Je tam také plno korupce a nedodržují se tam lidská práva. Během pobytu v zahraničí nekontaktoval zastupitelský úřad své vlasti. Nikdy proti němu nebylo vedeno trestní stíhání. V případě návratu do vlasti se obává potíží s věřiteli, kteří by mohli ohrozit i jeho život. Zdravotní stav označil za dobrý. Ve vlastnoručně psaném prohlášení uvedl obdobné skutečnosti. Doplnil, že státní úředníci ve berou příliš velké úplatky, na obyvatelstvu je velké břemeno, tržní ceny jsou vysoké, lidé nemají práci a peníze jsou ve to nejdůležitější. Totožnost a státní příslušnost prokázal cestovním dokladem s platností do 15.11.2017.

S žalobcem byl veden pohovor dne 1.10.2012 ve jazyce, za přítomnosti kvalifikovaného tlumočníka. Údaje uvedené v žádosti uvedl i do pohovoru, které upřesnil. V případě návratu se obává možných potíží kvůli přetrvávajícímu dluhu. Protože nemá rádrežim, obává se, že by vůči němu mohl něco říct a být za to potrestán. V ČR hodnotí svobodu, kde lidé mají právo na vyjádření svých názorů.

Žalovaný ohodnotil tyto skutečnosti tím, že žalobce žádá o udělení mezinárodní ochrany z důvodu legalizace. V případě návratu do vlasti se pouze obává potíží se státními orgány v případě, že se bude negativně vyjadřovat o politickém režimu.

Mezinárodní ochrana se podle § 28 odst. 1 zákona o azylu udělí ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. S poukazem na toto ustanovení přistoupilo ministerstvo jako správní orgán nejprve k hodnocení důvodu sdělených žadatelem v průběhu řízení o mezinárodní ochraně z hlediska naplnění důvodu pro udělení azylu. Ve svém rozhodnutí zhodnotil situaci žalobce podle ust. § 12 písm. a), b) zákona o azylu a po provedeném správním řízení nedošel k závěru, že by žalobce mohl ve pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodu uvedených v § 12 písm. a), ani podle písm. b), neboť nebylo prokázáno, že by mu hrozilo pronásledování za uplatňování politických práv a svobod nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti nebo příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Správní orgán rozhodující ve věci hodnotil, zda skutečnosti uváděné žalobcem v průběhu řízení je možno posoudit jako důvod pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. a), b) zákona o azylu, vycházel na základě jeho výpovědí, dále z Výroční zprávy –, leden 2011, článku „USA jsou znepokojeny kvůli uvěznění aktivisty“, uveřejněného dne 4.4.2011 na serveru stanice BBC, informací o žadateli obsažené v Cizineckém informačním systému (CIS). Tyto podklady jsou součástí spisového materiálu a žalobci v souladu s ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., - správního řádu v platném znění byla poskytnuta možnost se s nimi seznámit a k nim se vyjádřit. Žalobce svého

práva využil. Informace získané žalovaným nekomentoval, pouze zopakoval svou obavu z návratu do vlasti, že kdyby se vyjadřoval kriticky vůči politickému systému, mohl by být uvězněn stejně jako ti, kteří to už učinili. Vzhledem k tomu, že správní orgán ve správním řízení nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod a nedospěl k závěru, že by žalovaný mohl být pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu v platném znění, dospěl k závěru, že žalobce se tvrzeními o svých možných budoucích potížích snaží pouze zakrýt skutečnou příčinu, která ho dovedla k rozhodnutí požádat v ČR o mezinárodní ochranu. Touto je dle správního orgánu snaha o legalizaci pobytu žadatele na území ČR.

Žalovaný dále na základě správního řízení shledal, že žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a), b) zákona o azylu, proto mu azyl neudělil.

Dále posoudil situaci žalobce také podle ust. § 13 odst. 1 zákona o azylu. Dále podle § 13 odst. 2 zákona o azylu i odst. 3 citovaného zákona, neboť neshledal důvody sloučení rodiny azylanta, ani podle § 13 odst. 4 cit. zákona.

Žalovaný také nezjistil žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, správní orgán současně posoudil, zda žalobce nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany, jak je mu uloženo ust. § 28 zákona o azylu.

Ve správním řízení nebylo zjištěno, že v případě návratu žalobce do svého posledního trvalého bydliště státu jehož je státním občanem, že by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy pokud by byl do tohoto svého státu vrácen dále podle § 14 a) odst. 2 zákona o azylu nebylo shledáno, že by po návratu mu hrozilo uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání za žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, pokud by vycestování žalobce bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Bral v úvahu tvrzení žalobce, že v případě návrhu by mohl být ohrožen i osobami, kterým dluží vysokou částku peněz. K tomu si žalovaný opatřil informace, s kterými se měl žadatel možnost seznámit a které jsou součástí spisového materiálu – Informace MZV ČR, č.j. ze dne 21.4.2008, Informaci MZV ČR č.j. ze dne 7.7.2011 a aktuální změny Infobanky ČTK „Země světa,“.

Na základě posouzení žadatelových výpovědí nedospěl správní orgán k závěru, že by výše jmenovanému byl ve vlasti uložen trest smrti či mu vykonání tohoto trestu hrozí. Nezjistil ani, že by mu hrozilo nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání.

Z otevřených informačních zdrojů jako Infobanky ČTK je správnímu orgánu známo, že na území neprobíhá ozbrojený konflikt, který by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14 a) odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Na základě skutečností jich sdělených žalobcem ani žalovaný neshledal, že by jeho vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Vzhledem k tomu, že na základě zjištěných skutečností žadatel nesplnil zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14 a) zákona o azylu, doplňková ochrana mu nebyla udělena.

Obdobným způsobem posuzoval situaci žalobce také podle ust. § 14 b) odst. 1, 2, 3 zákona o azylu proto bylo rozhodnuto jak je ve výroku uvedeno.

Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal žalobce včas žalobu, kde má za to, že žalovaný v předchozím řízení porušil ust. § 2 odst. 2, 4, § 3, § 50 odst. 3 a 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., - správní řád. Je toho názoru, že žalovaný nepostupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, přijaté řešení není v souladu s veřejným zájmem a neodpovídá okolnostem daného případu, dále žalovaný nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a nevedl azylové řízení tak, aby posílil jeho důvěru ve správnost jeho rozhodování a napadené rozhodnutí nepovažuje za přesvědčivé. Nepřihlédl ke všemu co v řízení vyšlo najevo a své rozhodnutí odůvodnil tak, že toto odůvodnění ho nepřesvědčilo o jeho správnosti a postupu správního orgánu a nevypořádal se se všemi provedenými důkazy. To mělo za následek to, že správní orgán zjištěný skutkový stav nesprávně právně kvalifikoval, pochybil v aplikačním procesu tím, že nepřihlédl k faktické skutkové podstatě pronásledování upravené v ust. § 12 zákona o azylu. Žalobce má za to, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu stanovené v § 12 zákona o azylu resp. minimálně pro vztažení doplňkové ochrany ve smyslu § 14 a) zákona o azylu. Skutečnosti které uvedl svědčí o jeho pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu.

Správní orgán je povinen rozhodnout o tom, jestli není v jeho případě na místě využití imperativního pravidla non – refoulement. Odvolal se na úmluvu o právním postavení uprchlíků publikovanou ve sbírce zákonů pod číslem 208/1993 Sb., a ve smyslu této úmluvy se správní orgán měl zabývat otázkou zákazu navrácení (refoulement), to znamená, jestli by byl ohrožen člověk po návratu do své země na životě nebo svobodě. Tuto otázku je povinen zkoumat obligatorně vždy za každých okolností. Podle § 12 písm. b) zákona o azylu se azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Zdůraznil, že podle zákona o azylu za pronásledování považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání pokud

jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Zdůraznil, že nositeli pronásledování nemusí být nutně přímo složky státní moci ale i soukromé osoby, což v jeho případě by rozhodně nastalo, neboť jak uvedl, dluží osobám ve značkou částku peněz. Policie v jeho vlasti není schopna poskytnout mu náležitou ochranu před věřiteli, u kterých si půjčil peníze na svou cestu do ČR a právě z jejich strany se obává, že mu hrozí v případě návratu a nesplacení svého dluhu nebezpečí. Domnívá se, že v jeho případě existují důvody pro udělení azylu podle § 12 b) zákona o azylu. Dále namítl, že si správní orgán neopatrily řádné a dostatečné podklady pro rozhodnutí i ve vztahu o nevztažení doplňkové ochrany ve smyslu § 14 a) zákona o azylu. Žalovaný se měl zabývat otázkou, zda mu v případě návratu do z tohoto důvodu nehrozí jednání popsané jako pronásledování ve smyslu § 12 a) zákona o azylu, event. nebezpečí ve smyslu § 14 a) zákona o azylu. Závěrem navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 26.11.2012 popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některá citovaná ustanovení správního řádu a zákona o azylu. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, na výpověď žalobce a na vydané rozhodnutí správního orgánu.

S ohledem na tvrzení žalobce žalovaný uvádí, že podklady, které si obstaral nejsou dostatečné a správní orgán rozhodl na základě řádně zjištěného stavu věci. Z postupu žalobce je rovněž zřejmé, že v ČR žil od roku 2008 na základě povoleného pobytu podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Teprve poté, co se mu nepodařilo platnost pobytu prodloužit, rozhodl se požádat o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce tak pouze využívá institutu mezinárodní ochrany k legalizaci svého pobytu v ČR, neboť jak uvedl, nepodařilo se mu upravit si pobyt jiným způsobem. Vzhledem k shora uvedeným skutečnostem žalovaný se nedomnívá, že by správní orgán při svém postupu porušil některá ustanovení zákona o azylu či správního řádu a nedomnívá se tedy, že by v této souvislosti bylo napadené rozhodnutí nezákonné nebo že by žalobce byl nějakým způsobem zkrácen na svých právech. Závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. Podle věty první výše uvedeného ustanovení v případě, že účastníci souhlasí, soud může rozhodnout o žalobě bez nařízení jednání. Podle věty druhé tohoto ustanovení se má za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen. Žalovaný správní orgán souhlasil s tím, aby ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání. Žalobci bylo poučení zasláno dne 3.12.2012, ve stanovené lhůtě se nevyjádřil, proto soud má za to, že souhlas je udělen.

Soud přezkoumal v rámci žalobních bodů napadené rozhodnutí podle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní a dle ust. § 75 odst. 1 a 2 výše uvedeného zákona.

Po přezkoumání všech podkladů nacházejících se v soudním i ve správním spise žalovaného dospěl k závěru, že žaloba důvodná není.

Žalobce ve svém žalobě vyjmenoval jednotlivá ustanovení správního řádu, která zakládají povinnosti správního orgánu během správního řízení. Upozornil na zásadu non-refoulement a zdůraznil, že tuto otázku je správní orgán povinen zkoumat obligatorně vždy za každých okolností. Dále poukázal na ust. § 12 písm. a) a písm. b) zákona o azylu, na definici pronásledování podle § 2 odst. 8 zákona o azylu. Namítl, že policie v jeho vlasti není schopna poskytnout mu náležitou ochranu před věřiteli, u kterých si půjčil peníze na svou cestu do ČR. Obává se, že mu právě z její strany hrozí v případě návratu a nesplacení dluhu nebezpečí. Dle názoru žalobce si žalovaný neopatřil podklady potřebné pro rozhodnutí, a to ve vztahu k odůvodnění výroku rozhodnutí o nevztážení doplňkové ochrany ve smyslu § 14 a) zákona o azylu. Česká republika je mu zárukou bezpečí, má zde i určité zázemí a přátele.

Soud vycházel z žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v ČR ze dne 25.9.2012 i z pohovoru ze dne 1.10.2012, který byl veden ve jazyce za přítomnosti kvalifikovaného tlumočníka. Příčinou opuštění své vlasti v červnu 2008 byla informace, že v ČR potřebují hodně pracovníků. Proto si přes personální agenturu vyřídil pracovní povolení a přijel do ČR. Připustil, že si na cestu půjčil značný obnos peněz (6000 USD), a nyní má strach, že v případě návratu tyto peníze by nemohl splatit a že by mu tím pádem vznikly potíže s věřiteli. Proto chce zůstat na území ČR a mít možnost tady pracovat. Dále uvedl, že nemá rád režim ve, hlavně komunistickou stranu, je tam plno korupce a nedodržují se tam lidská práva. Dále připustil, že proti němu nikdy nebylo vedeno trestní stíhání a v případě návratu do vlasti by mu pouze hrozilo pronásledování ze strany věřitelů, a to by mohlo ohrozit i jeho život. Ve je vysoká korupce, tržní ceny jsou vysoké, lidé nemají práci a peníze jsou ve to nejdůležitější. Legálnost svého pobytu měl zajištěnou nejprve na základě pracovního víza a v březnu 2009 si vyřídil vízum za účelem podnikání. To měl v platnosti do roku 2011, poté si podal žádost o prodloužení. Nepřevzal si však od policie nějaký dopis a nedodržel tím nějakou lhůtu a vízum mu prodlouženo nebylo. Dostal jen krátkodobé vízum, které mu bylo naposledy prodlouženo do 20.9.2012. Proto dne 19.9.2012 přišel požádat o azyl. Důvodem žádosti je neochota navrátit se do vlasti. Před odjezdem z vlasti neměl žádné konkrétní potíže, které by ho bezprostředně nutily k odchodu. V případě návratu se ale obává možných potíží kvůli přetrvávajícímu dluhu. Také nemá rádrežim a obává se, že by vůči němu mohl něco říci a být za to potrestán. V ČR je svoboda a lidé mají právo na vyjádření svých názorů. Konkrétně má představu, že by se mohl třeba dostat do sporu s nějakým úředníkem nebo v případě poukázání na korupci. Ví, že lidé, kteří napsali něco proti režimu, byly zatčeny např. básník vyslovil svůj názor na režim a byl odsouzen k 8 letům vězení. O politické dění ve vlasti se zajímá. Na dotaz, zda zná nějaké opoziční skupiny, strany, osobnosti, odpověděl negativně. O dění ve vlasti se sice zajímá, ale více do hloubky neinformace nezkoumá. Pouze zopakoval, že po návratu do vlasti nebude schopen splatit své dluhy.

Součástí správního spisu jsou také informace o situaci v zemi původu žalobce, Dále protokol o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí OAMP MVČR ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR ze dne 15.10.2012, kde bylo seznámení na žádost žalobce provedeno ve jazyce. Na otázku zda se chce seznámit s obsahem výše uvedených podkladů a zpráv o situaci ve a vyjádřit se k nim případně navrhnout doplnění podkladů pro rozhodnutí žalobce odpověděl, že nepotřebuje, že stačí, co mu k tomu bylo řečeno a jaký je obsah těchto informací. K další otázce uvedl, že na internetu jsou informace, které hovoří o politické a sociální situaci ve a podle nich si myslí, že kdyby se vrátil, bude tam nebezpečí. Člověk, který bude mluvit protivládě, proti straně, hned bude potrestán. Nikdo takto nesmí mluvit. Proto by se bál, že kdyby se do vrátil, něco takového event. řekl, že bude odsouzen jako ostatní a poslán do vězení.

Po provedeném přezkoumání správního řízení dospěl soud ke shodnému závěru se žalovaným. Soud nedošel k závěru, že by žalobce mohl ve pocítovat odůvodněnou obavu z pronásledování a že došlo k porušení zásady non – refoulement. Aby bylo možno tuto zásadu vztáhnout na žalobce, musel by být uprchlíkem ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951. V daném případě však bylo zjištěno, že žalobce takovou osobou není.

Důvody, které žalobce v řízení před správním orgánem uvedl, nepředstavují pronásledování ani ohrožení vážnou újmu ve smyslu zákona o azylu. Obavy stran neuhrazeného dluhu nesouvisí s žádným z důvodů taxativně vymezených v § 12 zákona o azylu. NSS již opakovaně vyslovil (např. ve svém rozsudku č.j. 8Azs 12/2011 – 79 ze dne 27.9.2011), že ekonomické potíže v zemi původu a obavy z věřitelů související s neuhrazením dluhu, nejsou relevantními důvody z hlediska zákona o azylu. Soud též dospěl k jednoznačnému závěru, že žalobce se tvrzeními o svých možných budoucích potížích snaží pouze zakrýt skutečnou příčinu, která ho dovedla k rozhodnutí požádat v ČR o mezinárodní ochranu. Touto je snaha o legalizaci pobytu žalobce na území ČR. K tomu vedou okolnosti spojené s dobou podání žádosti žalobce o azyl, neboť k podání došlo až po 4 letech žadatelova pobytu na území ČR poté, co ztratil možnost prodloužit si platnost víza za účelem podnikání, které mu doposud zajišťovalo legálnost jeho zdejšího pobytu. S odkazem na rozhodnutí NSS ze dne 13.1.2005, č.j. 3Azs 119/2004 – jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v ČR za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepocítoval natolik palčivě. Právní úpravu pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, v platném znění, jehož institutů ostatně žalobce již v minulosti využil.

Další důvod, kvůli kterému žalobce odmítá návrat do své vlasti, tj. nesouhlas se současným politickým režimem ve, není v tomto případě důvodem k naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany v některé z jejich forem. Žalobce tyto své obavy staví ryze na hypotézách možného budoucího vývoje, o kterém však není zřejmé, zda-li vůbec nastane. Žalovaný správně konstatoval, že o politické dění se žalobce zajímal jen

povrchně, ani během svého pobytu v zahraničí se v žádném případě neprojevil takovým způsobem, aby se stal veřejně známým z důvodu kritiky režimu.

Z ustálené judikatury NSS soud uvádí, že azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledováním ve smyslu tohoto zákona, nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy žalobce žádá o legalizaci pobytu v ČR, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na složitost mechanismu, které tento upravuje (rozs. NSS ze dne 24.2.2005, 7Azs 187/2004).

Na základě provedeného šetření z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že se zabýval situací žalobce po návratu do země původu a vypořádal se rovněž s tvrzením nebezpečí vážné újmy, kterou uvedl žalobce. Vyhodnotil skutečnosti řádně i pro účely udělení doplňkové ochrany. Rozhodnutí žalovaného ve vztahu k neudělení doplňkové ochrany bylo dostačující a tudíž přezkoumatelné, neboť žalovaný ve svém rozhodnutí jako celku zhodnotil veškeré relevantní skutečnosti i ve vztahu k udělení doplňkové ochrany a věc po právní stránce správně posoudil. Žádnou z námitek žalobce soud neshledal důvodnou.

Soud přezkoumal napadené správní rozhodnutí jakož i řízení předcházející jeho vydání v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 71 odst. 1 a § 75 odst. 1 s.ř.s. a dospěl k závěru, že na základě shora uvedených skutečností nelze žalobní námitky hodnotit jako důvodné ve vztahu k posouzení zákonnosti a věcné správnosti a důvodnosti. Soud neshledal, že by správní orgán postupoval v rozporu s platnými právními předpisy, proto ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s. Podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj

jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 14. ledna 2013

JUDr. Jarmila Ďásková, v. r.
samosoudkyně